

Elma

'Ik wil stille buurtbewoners weer een naam geven'

Wie? Elma de Wolf (54)

Wat? Lid in de Orde van Oranje Nassau

Waarom? Omdat Elma het huiskamerproject *Effe bij moeder an* heeft opgericht in de Spaarndammerbuurt. Het is een plek waar iedereen zijn verhaal kwijt kan, een kopje koffie kan drinken en samen met anderen kan eten.

"Laatst zocht ik een buurtbewoonster thuis op. Dat vrouwtje - nog maar 54 jaar - kwam nooit buiten. Ze zag eruit als een tachtigjarige. Dan pak ik dus door. Hup, schoenen aan en naar buiten! Als ik haar niet had ontdekt, zat ze nu nog steeds alleen in haar huisje. Nu komt ze zelf voor een praatje en een kopje koffie naar de huiskamer van *Effe bij moeder an*. Ik werkte vroeger als wijkverpleegkundige en voedde mijn zoon in mijn eentje op. Als ik weekenddiensten had, ving mijn moeder mijn zontje op. Toen zij overleed,

raakte ik in een diepe depressie. Mijn moeder was mijn vangnet, ik kon ineens geen kind meer zijn. Die Elma redt het wel, dacht mijn omgeving, maar ik redde het dus niet. Ik trok me terug.

In zo'n depressieve periode zie je de dingen heel anders. Ik zag de enorme leegheid in de mensen. De ene groep bestaat uit overlevers: ze praten wel, maar het gaat nergens over. De andere groep is oorverdovend stil. Dat zijn de mensen die er eigenlijk niet willen zijn. Ik voelde me bij geen van beide thuis. Ik moest mezelf weer zien te vinden. Door als vrijwilliger aan de slag te gaan in het wijkcentrum is me dat gelukt.

Mijn hele leven vang ik al mensen op: illegalen, zwan-

gere vrouwen, psychotische mensen. In die zin lijkt ik wel op mijn moeder, en die was daar tamelijk grenzeloos in. Ik kom uit een gezin van negen kinderen. Mijn moeder gaf soms gewoon mijn bed weg aan een ander. Ik moest dan zelf maar zien waar ik sliep, bij een van mijn zusjes of zo. In al haar behulpzaamheid vergat ze soms haar eigen kinderen. Zo ver ging het bij mij gelukkig niet,

maar ik hoef niet erg veel moeite te doen om mensen te bereiken die hulp nodig hebben. Ze komen namelijk vanzelf op mij af. Dat heeft met uitstraling te maken, denk ik. Ik oordeel niet snel, ik vraag weinig, maar krijg altijd complete levensverhalen te horen. Mensen voelen zich veilig bij mij.

Ik wil stille buurtbewoners, die overal tussenin vallen, weer een naam geven. Ze hoeven hier niks. Ze mogen gaan zitten en voor zich uit staren, ze mogen een spelletje doen, een praatje maken. Met heel kleine stapjes probeer ik ze weer een beetje te socialiseren: als je een koekje pakt, bied dan ook een ander een koekje aan. Dat duurt lang, maar dat is niet erg. Het lukt! Mijn zwaar psychiatrische Arubaanse buurman is nu een van de sociaalste bezoekers, een echte gentleman. Hij zegt nu: 'Zonder Moeder An werken mijn medicijnen niet.' Kijk, daar doe ik het voor."

Elma over Job Cohen:

"Toen hij me mijn lintje opspeldde, fluisterde hij: 'Ik moet maar weer eens snel effe bij moeder an.' En dat dóet hij dan ook. Hij is hier al twee keer geweest en is een echte vaderfiguur."

